

Јелена ЈОВАНОВИЋ СИМИЋ*
Универзитет у Београду
Филолошки факултет

НАРОДНА ПРИЧА ДЈЕВОЈКА БРЖА ОД КОЊА ИЗМЕЂУ МИТСКОГ И БАЈКОВИТОГ ПРИЧАЊА

Аутор анализира** народну причу *Дјевојка бржа од коња*, и утврђује да – по начину излагања и вођења радње, као и по емоционализацији описа, – ова приповетка има особине народне приче са митолошким елементима, али и наратолошке и функционално-стилске особине народног стваралаштва новијих времена.

Кључне речи: наратологија, бајка, народна прича, шаљива прича, мит, композиција.

1. Уводне напомене

1. Народна прича, поникавши из мита, носи извесна битна својства позната само народној књижевности, у неким детаљима и неким текстовима и обележја дубоке старине.¹ Мит је, наиме, у раним фазама цивилизације имао општу друштвену, социјално регулативну и едукативну функцију²,

* jelenajo@beograd.com

** Овај текст представља незнатну интерпретативну модификацију следећег рада: Јелена Р. Јовановић, *Наратолошки и функционално-стилски приступ народној причи 'Дјевојка бржа од коња'*, Структурне карактеристике српског језика, Зборник радова са VI међународног научног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу, Крагујевац 2011, 33–40.

¹ „Мотиви у причама, и нашим и туђим – мисли с правом В. Чајкановић (1994: 23) – често су врло старински, и засецају у далеку, магловиту прошлост људског рода.” Чајкановић наводи мотив људске жртве, људождерства, одбацивања деце итд.

² „Казујући митове, древни људи нису то чинили у намери да буду забавни. Нити су тражили да непристрасно и без потоњих побуда разумно објасне природне појаве [...] Битно је да се прави мит разликује од легенди, сага, бајки и вилинских прича. Све ове

а бајка – иако његов континуант – изгубила је неке вредности мита и постала блиска дечјој језичкој уметности³, и намењује се и данас деци, ако не другде – онда бар у школским програмима. У овом раду анализираћемо народну причу *Дјевојка бржа од коња*⁴, и потражити симптоме њеног порекла од митске приче.

2. Наратологија, како је схватају књижевни теоретичари и културолози, заправо се бави екстерним моментима текста, актерима његове организације и функционисања, као и вањским изгледом – да ли је монолитан по постању или хетероген, тј. да ли потиче од једног приповедача (наратора) или више њих. Отуда су и термини дијегетичност, дијалогизам и интертекстуалност. Међутим, лингвисти се не могу задовољити оваквим приступом тексту, тј. дискурсу, јер се оваквом методологијом не узимају у разматрање особености текста, његов унутрашњи састав, као ни питања наратације, дескрипције, аргументације и интерпретације.

3. У нашој анализи поћи ћемо од појма уметничког текста и композиције. Општа дефиниција укључује све облике излагања, и по њој је композиција (РКТ 1992: 390, s.v.): „начин на који се различити елементи књижевног дела (догађаји, ликови, ситуације, теме, мотиви) повезују у јединствену уметничку целину”. Наспрам те опште стоји она која за предмет има народну причу. Та је дефиниција много простија, јер је текст приче много простији; по њој је композиција заправо „повезивање епизода”, „посредством јунака” (Самарција 1997: 62). Овде се истичу само два из низа поменутих момената – догађај и време.

а) Владимир Пропп, бавећи се „морфологијом бајке”, дакле општим структурним својствима народне приче, своди ову на апсолутни минимум, на линеарност као најбитнију особеност. Термин ’линеарност’ имплицира једнодимензионалност, одн. реализовање искључиво динамичког принципа у реализацији мотивског састава приче. Реч је о доживљајима јунака,

могу да имају примесе мита [...] Али прави мит приказује своје слике и замишљене глумце не у духу поигравања маште, него с пуним ауторитетом. Он овековечава откровење [...]” (Франкфорт, Вилсон, Јакобсен 1967: 14).

³ „Основни ступњеви преображавања мита у народну причу су: деритуализација и десакрализација, слабљење строге вере у истинитост митских ’догађаја’, развој социјалног измишљаја, губитак етнографске конкретности, замењивање митских јунака обичним људима, митског времена – баснословно-неодређеним, слабљење и губљење етиологичности, преношење пажње са колективних судбина на индивидуалне и са космичких на социјалне, што је условило појаву низа нових сижеа и неких структуралних ограничења” (Фрејденберг 1987: 268).

⁴ Приповетка *Дјевојка бржа од коња* објављена је у Вуковој збирци. Вук ју је добио од Вука Врчевића, а овај ју је забележио највероватније у Боки, јер на то упућују извесни филолошки и материјални моменти. Ми смо је преузели из књиге *Српске народне бајке* (2004: 195–197) у којој пише да су приче преузимање од Вука без икаквих измена.

дакле догађајима⁵, функцијама ликова, а не о самим ликовима, објектима, њиховим својствима, стањима, мислима или сл. „Под функцијом ми разумемо поступак лика одређен с обзиром на његов значај за ток радње [...] Стални непроменљиви елементи бајке јесу функције ликова независно од тога ко и како их изводи. Они чине основне саставне делове бајке” (Проп 1982: 28).

б) Снежана Самарџија (1997: 14) истиче „формулативност”, тј. састављеност из приповедних образаца – као једну од најважнијих структурних композиционих особености народне приче. Ти обрасци чине фабулу, која је и по њеном мишљењу искључиво линеарне структуре. По Самарџији, причу чини низ „епизода” од којих се састоји њена главнина, а остало су уводне и завршне „формуле”.

в) На истим позицијама је и Видо Латковић (1967: 88) када утврђује да на свом почетку прича има стереотипни исказ „Био један човек [...]”. „Затим се хронолошки, али без тешње узрочно-последичне повезаности, нижу догађаји који најчешће представљају авантуре главног јунака скопчане са великим опасностима, извршавање тешких задатака да би се дошло до циља и сл. На крају се све завршава срећним исходом по главног јунака.”

4. Из досадашњег кратког уводног разматрања проистиче мисао да је бајка заправо саздана од наративног текста, и да код ње дескрипција – и ако се нађе – не игра никакву улогу у композицији текста.

2. Макроструктурна својства

1. Текст приче коју анализирамо није сувише дуг, па ћемо га најпре навести да се упознамо са садржајем, и да добијемо изван истраживачки утисак о његовом садржају.

Била је некака ђевојка која није рођена од оца и мајке, него је начиниле виле од снијега извађена из јаме бездање према сунцу Илијнскоме, вјетар је оживио, роса је подојила, а гора лишћем обукла и ливада цвијећем накутила и наресила. Она је била бјела од снијега, руменија од ружице, сјајнија од сунца, да се такне на

⁵ У каснијим истраживањима он и експлицитно потврђује ову особеност народне приче, и описује је као „чудесну динамику радње”. „У фолклору прича се води само ради повести о томе шта се дешава” (Проп 1976: 90, 91). У дужем изводу његово значајно разматрање гласи: „Расказчик или певец и слушатель интересуются только действием и больше ничем. У них нет никакого интереса к обстановке действия как таково. Эпические, повествовательные жанры не знают искусства портрета. Расказчику все равно, как вглядят баба, или солдат, или старуха, о которых повествует сказка. Царевна должна быть красавицей, но расказчик отказывается описать ее [...] – Наружность персонажа или совсем не описывается, или же даются отдельные детали, характеризующие не индивидуальность, а тип героя как действующего лица [...] – Стремления описать пейзаж нет. Лес, река, море, степи, городские стены упоминаются, когда герой через них переезжает, но к красоте пейзажа расказчик равнодушен. Несколько иначе [...] дело обстоит в лирике.”

свијету рађало није нити ће се рађати. Она пусти глас по свијету да ће у тај и у тај дан на томе и на томе мјесту бити тркија, па који је младић на коњу претече да ће бити његова. Ово се у мало дана разгласи по свему свијету, те се просаца скупи хиљаде на коњма да не знаш који је од којега бољи. И сам царев син дође на тркију. Ћевојка стане на биљегу и сви просиоци нареде се на коњма а она између њих без коња, него на својијем ногама, па им онда рече: „Ја сам онамо поставила златну јабуку, који најприје до ње дође и узме је, ја ћу бити његова, а ако ја прва к њој дођем и узмем је прије вас, знадите да ћете ви сви мртви на оно мјесто остати, него пазите добро што чините”. Коњаници сви се погледају и сваки се у себе уздаше да ће задобити ыевојку, па рекоше између себе: „Знамо одиста да не ће она ни једноме од нас на ногама одбјећи, него неко од нас, а ко, тогај ће Бог и срећа данас помоћи”. Те тако кад ыевојка руком о руку пласну, сви потекоше у један трем. Кад је било на по пута, богме се ыевојка одвојила бјеше, јер пусти некака мала крила испод пазуха. У то укори један другога, те приошинуше и ободоше коње, и пристигоше ыевојку. Кад она виђе, извади једну длаку из главе, те баци и они исти час узрасте страшна гора да не знадоше просци ће ће ви куда ће, но тамо амо те за њом, а она опет далеко им одвојила, а они ободи коње и опет је стигоше. А кад ыевојка виђе злу и гору, пусти једну сузу, док – букнуше страшне ријеке, те се за мало сви не потопише, за ыевојком нико више не пристајаше до самога царева сина, те он плиј на коњу те за њом, али пошто виђе да му је ыевојка одмакла, закле је три пута именом Божјим да стане и она стаде на ономе мјесту на којему се нађе; онда је он ухвати, те за се на коња врже, и преплива на сухо, па се упути једном планином дома, али кад дође у највисочију планину, обазре се, кад ли му ыевојке нема.

2. У очи најпре пада сâм почетак бајке. За разлику од одуже приче о златним пауницама, нпр. (исп.: Симић, Јовановић 2010: 11–23), или које друге, где се почетак састоји само од уобичајене формуле са функцијом да сабере инвентар ликова и главних других реалија, овде је иницијални део развијен у опширан опис главне јунакиње.

а) У почетним формулацијама као да преовлађује склоност ка нарацији, јер се девојка карактерише по рођењу и раној судбини: „Била је некака ыевојка која није рођена од оца и мајке, него је начиниле виле од снијега извађена из јаме бездање према сунцу Илијнскоме, вјетар је оживио, роса је подојила, а гора лишћем обукла и ливада цвијећем накитила и наресила.” Те су формулације, међутим, толико засићене необичним метафорама, да више личе на лирски уметнички стил индивидуалног поетског него колективног фолклорног типа. Уз то, ове метафоре звуче ипак сувише интелектуалистички кад се упореде са евентуалним сличним фигурама просечног текста народне бајке: „вјетар је оживио, роса је подојила, а гора лишћем обукла и ливада цвијећем накитила и наресила”. Када се, међутим, у видном пољу има лирска народна поезија, могуће поређење резултира закључком да је ова прича делом засићена лиризмом, дакле да на неки начин ступа у гранични појас приповедне прозе према лирској поезији.

б) За наведенима следе пасажии класичног описа, непознатог народној бајци фолклорне провенијенције: „Она је била бјеља од снијега, руменија од ружице, сјајнија од сунца, да се такe на свијету рађало није нити ће се рађати.” Низ поређења поново је засићен метафоричким сјајем идеалне лепоте, и сентименталном емоционалношћу карактеристичном не за традиционалног сеоског приповедача, него заправо за интелектуални амбијент старијих времена.

3. Сижејна потка приповетке у основи је типична за народну причу. Организује се такмичење потенцијалних просаца, па ко победи – добиће девојчину руку. Али и ту се јављају неки моменти који ову причу чине изузетном.

а) Најпре, главна јунакиња бива уплетена у несвакидашња збивања не деловањем сплета околности и међуљудских реалних и фантастичних односа, него логиком свог натприродног порекла и моћи које отуда црпе. Она својом вољом, и уз помоћ тих моћи, покреће радњу и контролише њен ток све до неочекиваног краја приче.

б) Девојка сама сазива просце на „тркију”, сама руководи њоме, а толико је сигурна у повољан исход по себе да свима даје предност дозвољавајући им да се такмиче јашући на коњима, а она стаје „између њих без коња, него на својијем ногама”. Када осети да није у толикој предности, она прибегава необичним чинима: најпре пушта крила, затим длаку из своје косе, која прераста у непроходну шуму, и на крају сузу из ока која се створи великом поплавом.

в) Пред таквим силама одустају сви такмичари сем царева сина, који јој такође није дорастао, али је заклиње богом, те ова бива принуђена да суспрегне моћ и привидно му призна победу: „за ђевојком нико више не пристајаше до самога царева сина, те он плиј на коњу те за њом, али пошто виђе да му је ђевојка одмакла, закле је три пута именом Божјим да стане и она стаде на ономе мјесту на којему се нађе”.

4. Крај приче доноси такође изненађење у односу на просек народних бајки. Уместо срећног завршетка необичних догађаја, исход је овде обележен чудним догађајем, нестанком девојке⁶: „онда је он ухвати, те за се на коња врже, и преплива на сухо, па се упути једном планином дома, али кад дође у највисочију планину, обазре се, кад ли му ђевојке нема”.

⁶ „Вила у брак са човеком не улази добровољно већ зато што су јој на превару одузете њене натприродне моћи (крила и окриље). Без њих она заправо и не може да се врати своме свету јер му више не припада, те период који проводи међу људима – далеко од свог правог боравишта и лишена свог правог идентитета – за њу представља деградацију и непожељно стање које прекида оног часа кад поврати крила и окриље (такође на превару) и одлети у гору” (Детелић 1996: 14). Као да ова прича у позадини има идеју о зачараној вили претвореној у лепу девојку, коју тек удаја и преварна растава ослобађају чини.

5. Природа ове приче као да није једнозначно конципирана, већ лавира између митолошке и шаљиве поруке.

а) Ако је прибројимо приповеткама митолошког карактера, то можемо учинити уз услов да признамо одсуство драстичнијих сцена којих митолошки дискурс по правилу није лишен. Више силе додуше на драматичан начин ометају утакмицу међу просцима и слушаоца доводе до спознаје о немоћи људској и моћи натприродних сила, али ипак без трагичних елемената у фабули (иако девојка најављује смрт такмичара у случају неуспеха).

б) Ако причу сврстамо у ред шаљивих, јер шаљив тон намеће у крајњој линији комичан исход такмичарских напора, који самоуверено ступају у „тркију”, потајно очекујући лаку добит, а жалосно завршавају одустајући од ње (чак и царев син бива принуђен да моли девојчину милост заветујући је богом да стане), – онда је шала ипак изведена донекле драматичним фабуларним детаљима. Такмичари бивају сабијени у густу шуму тако да морају бирати само један пут, онај којим пролази девојка, те се нађу у несавладивој воденој стихiji.

б. И по општем тону, и по начину вођења радње, и по емоционалној боји описа, а и по неким додатним елементима – *Дјевојка бржа од коња* колико подсећа на народну причу са митолошким, тј. архаичнијим елементима, толико и на у извесној мери интелектуализирану верзију народног стваралаштва новијих времена. Тај је утисак може бити мотивисан стварним ’женским’ начином причања, у које свакако може бити умешан „бакин” емоционални тон, али може бити и одјек некакве ’лектире’ директно или индиректно доспеле у амбијент из којег потиче ова прича.

а) У сваком случају се не може сматрати типичним за народну причу опис преживљавања такмичара пред сâм почетак трке: „Коњаници сви се погледају и сваки се у себе уздаше да ће задобити ђевојку, па рекоше између себе: ’Знамо одиста да не ће она ни једноме од нас на ногама одбјећи, него неко од нас, а ко, тогај ће Бог и срећа данас помоћи’.”

б) Није типичан ни разговор такмичара у тренутку кад први пут доживе укупан пораз: „Кад је било на по пута, богме ђевојка одвојила бјеше, јер пусти некака мала крила испод пазуха. У то укори један другогa, те приошинуше и ободоше коње, и пристигоше ђевојку.”

б. На крају, вредан је помена и један моменат који пада у очи када се пореде описи девојке с почетка приче са онима како напредује излагање: а то је стално померање перспективе приповедања, од свакодневног ка необичном и чак чудесном.

а) Дјевојка је на почетку представљена као сушта лепота и доброта, симбол младости и чедности: „Она је била бјела од снијега, руменија од ружице, сјајнија од сунца, да се таке на свијету рађало није нити ће се рађати.”

б) Извесно померање скопије настаје кад дјевојка храбро и безобзирно разгласи такмичење као услов своје удаје, и онда сама руководи њиме: „Она пусти глас по свијету да ће у тај и у тај дан на томе и на томе мјесту бити тркија, па који је младић на коњу претече да ће бити његова [...] Ђевојка стане на биљегу и сви просиоци нареде се на коњма а она између њих без коња, него на својим ногама.”

в) Даље метаморфозе долазе током описа такмичења. Дјевојка се показује сасвим у новом светлу јер развија натприродна својства која прелазе линију људских особина и залазе у сферу чудеснога: „Кад је било на по пута, богме ђевојка одвојила бјеше, јер пусти некака мала крила испод пазуха.” Чудновата својства у градацији нарастају, јер кад је просци поново сустигну, „извади једну длаку из главе, те баци и они исти час узрасте страшна гора да не знадоше просци ће ће ни куда ће, но тамо амо те за њом”. Врхунац градације представља страшна поплава коју изазива њена суза: „А кад ђевојка виђе злу и гору, пусти једну сузу, док – букнуше страшне ријеке, те се за мало сви не потопише, за ђевојком нико више не пристајаше до самога цара сина.”

г) Чудновата дјевојчина природа посебно се испољава у финалном догађају, кад она просто нестане: „онда је он ухвати, те за се на коња врже, и преплива на сухо, па се упути једном планином дома, али кад дође у највисочију планину, обазре се, кад ли му ђевојке нема”.

3. Микроструктурна свијства

1. Микроструктурна својства текста најбоље је пратити преко површинских, дакле језичких елемената. Узећемо у разматрање лексички састав. Унапред тим поводом ваља напоменути да су, и поред разноврсних семантичких преклапања, глаголске речи углавном по значењу динамичке јер се њихова велика већина односи на покрет, догађаје и дешавања, док су остале по статусу статичне речи. При томе су придеви по правилу ангажовани за означавање особина и релација, бројеви за квантитет, а прилози за месне и временске односе. Ово су све наравно само опште карактеристике врста речи, и непрецизно одражавају стварност – али у суштини тачно дефинишу општи карактер самих врста речи.

2. Како је текст сразмерно невелик, приказаћемо статистичку анализу речничког фонда, јер ће нам она омогућити прецизније поређење са већ обрађеним приповедним формама. Дакле, речнички фонд изгледа овако:

Именице	73
Глаголи	82
Заменице	67
Придеви	21
Бројеви/предлози	64
Везници	66
Прилози/речце итд.	23
Укупно	396

а) Скоро изједначен број именица и глагола (73 : 82) колико је изнехађујући као доказ статуса ове приче, толико је очекиван с обзиром на горња објашњења. На тај начин, приповетка *Дјевојка бржа од коња* добија карактер неке прелазне формације између фолклорног у ужем смислу и ауторског уметничког приповедног дискурса.

б) Висока заступљеност заменичких речи између осталог сведочи о извесној тежњи ка сажетости причања, али не само сажетости, него и формулативности оне врсте која не тражи апсолутну прецизност у чињеницама: „Она пусти глас по свијету да ће у *тај* и у *тај* дан на *томе* и на *томе* мјесту бити тркија, па који је младић на коњу претече да ће бити његова. Ово се у мало дана разгласи по свему свијету, те се просаца скупиле хиљаде на коњма да не знаш који је од којег бољи. И сам царев син дође на тркију”.

в) Придеви и прилози – ако се посматрају као експонент описа – могу се узети за одређивање карактера текста уопште, па и ове народне приче. Укупно 21 придевска реч према 396, колико износи целина лексичке масе ове приче, драстично је висок по броју у односу на друге народне приче, и по томе она такође искорачује према уметничком приповедном тексту.

2. Репертоар везничких речи, пре свега услед краткоће текста, сразмерно је сиромашнији него иначе у народним причама:

И / ни/нити	19
А / па / те / али / него / но	26
Који / што	4
Кад / док	5
Да	10
Ако	1
Јер	1

По богатству напоредних везника *Дјевојка бржа од коња* приближава се другим народним причама, али по томе што познаје апстрактне везе (*јер, ако*) – ова прича на неки начин инклинира приповедном поступку уметничке прозе.

3. Општи поглед на нарацијску структуру ствара утисак о унеколико друкчијем приповедном ткиву *Дјевојке брже од коња* у односу на типичан фолклорни наративни дискурс, а и на одговарајући ауторски уметнички текст. О томе посебно сведочи крај приповетке:

А кад ђевојка виђе злу и гору, пусти једну сузу, док – букнуше страшне ријеке, те се за мало сви не потопише, за ђевојком нико више не пристајаше до самога цара сина, те он плиј на коњу те за њом, али пошто виђе да му је ђевојка одмакла, закле је три пута именом Божјим да стане и она стаде на ономе мјесту на којему се нађе; онда је он ухвати, те за се на коња врже, и преплива на сухо, па се упути једном планином дома, али кад дође у највисочију планину, обазре се, кад ли му ђевојке нема.

Овај одломак није само резултат мисаоно-наративне редукције, тј. скраћивања, него показује и вербатолошко-дискурсне карактеристике сажимања, тј. поступка карактеристичног за аналитичко-књишке стилове. Уз све ово, овај кратак приповедни пасаж има вербативе са драмским прелазима у нарацији.

4. Закључне напомене

1. Анализа *Дјевојке брже од коња* показала је интересантне резултате када се упореди, на једној страни, са типичном народном бајком, а на другој, са ауторским уметничким текстом.

а) Пре свега, на тематском плану *Дјевојка бржа од коња* садржи неке елементе митолошке провенијенције, које ову причу карактеришу као архаичнију од бајки у правом смислу речи. Ту у првом реду мислимо на натприродна својства девојке, а у другом и на метаморфозу њеног лика од мекане женске емоционалности преко чврсте одлучности, до окрутног односа према просцима, и на крају до способности да избегне последице свог понашања тако што ће ишчезнути из реалног света.

б) Затим, на плану емоционалног тонуца прича представља јединство лирски интонираних пасажа, на почетку приповетке, и све драматичнијих како одмиче нарација. При крају улазимо у сферу необичних, чак и загонетних догађаја.

в) Даље, на плану изградње сижеа, дакле на плану фабулирања тематских целина, *Дјевојка бржа од коња* тежи сажетости и драматици брзе смене догађаја.

2. Анализом ове приче долазимо да јасних симптома њеног порекла. У подлози текста као да стоји нека архаична легенда о суровом пределу и о вили као становници тог предела која се истиче лукавством и окрут-ношћу према људима. Према томе, митски елементи који су још добро разазнатљиви стоје у позадини бајковитог сижеа ове приче.

ИЗВОРИ

Вук Стефановић Караџић, „Ђевојка бржа од коња”. у: *Српске народне бајке*, Београд: Креативни центар 2004, 195–197.

ЛИТЕРАТУРА

- Детелић 1996**: М. Детелић, Од мита до формуле, у: *Мит (зборник радова)*, Нови Сад: Филозофски факултет.
- Јовановић 2011**: Ј. Јовановић, Наратолошки и функционално-стилски приступ народној причи *Ђевојка бржа од коња*. у: *Структурне карактеристике српског језика*, Зборник радова са VI међународног научног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу (28. 10. и 29. 10. 2011.), 2011, 33-40.
- Латковић 1967**: В. Латковић, *Народна књижевност*, Београд: Нолит.
- Проп 1976**: В. Пропп, *Фольклор и действительность*, Москва: Наука.
- РКТ 1992**: *Речник књижевних термина*, Београд: Институт за књижевност и уметност и Нолит.
- Самарџија 1997**: Сн. Самарџија, *Поетика усмених прозних облика*, Београд: Народна књига и Алфа.
- Симић, Јовановић 2010**: Р. Симић, Ј. Јовановић, Наратолошка структура народне приче. у: *Савремена књижевност за децу у науци и настави*, Научни скупови, књ. 10, Јагодина: Универзитет у Крагујевцу, Педагошки факултет у Јагодини, 11–23.
- Франкфорт, Вилсон, Јакобсен 1967**: М. Х. А. Франкфорт, Џ. А. Вилсон, Т. Јакобсен, *Од мита до филозофије*, Суботица – Београд: Минерва.
- Фрејденберг 1987**: О. Фрејденберг, *Мит и античка књижевност*, Београд: Просвета.
- Чајкановић 1994**: В. Чајкановић, *Студије из српске религије и фолклора (1925–1942)*, Београд: СКЗ, БИГЗ, Просвета, Партедон.

Jelena Jovanović Simić

FOLK STORY *A GIRL FASTER THAN A HORSE* BETWEEN
MYTHIC AND FAIRY TALES

Summary

The author compares the folk tale *A Girl Faster than a Horse* on the one hand with a typical folk tale, and on the other with the author's artistic text. It states that this fairy tale thematically contains some mythological elements; on the level of emotional tone, it represents the unity of lyrical passages and dramatic parts of narratives; while in terms of building the plot, he tends to brevity and the drama of the rapid change of events.

Keywords: narratology, fairy tale, folk tale, funny story, myth, composition.